

ANNIE ROBERTSONOVÁ

Když
NINA
potkala
BENA

Když Nina potkala Bena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Annie Robertsonová

Když Nina potkala Bena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ANNIE ROBERTSONOVÁ

Když
NINA
potkala
BENA

Annie Robertsonová

KDYŽ **NINA** POTKALA **BENA**

I ♥ NORA

Copyright © Annie Robertson, 2016

Translation © Barbora Punge Puchalská, 2017

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-794-5

ISBN e-knihy 978-80-7505-863-8 (1. zveřejnění, 2017)

1.

„Čtenářský kroužek odpadl,“ zavolám, pověsím si v předsíni kabát a položím klíče vedle těch Willových. „Něco s Astridinou kočkou, pračkou její matky a zavřenou Severní linkou metra.“

Will neodpoví.

„Doufám, že kočku nezapnuli na odstředování,“ dodám a poslouchám, kde by mohl být. Moc možností není: buď kuchyně/obývací pokoj, ložnice nebo koupelna, do nichž se vchází z předsíně ve tvaru rakve našeho pronajatého brixtonského bytu. Will s oblibou říká, že bydlíme v Claphamu, ale tak to není, bydlíme v Brixtonu – jen pár minut chůze od McDonald's, kde kvůli předbíhání ve frontě zastřelili jednoho muže. Slyším šoupání nohou a mumlání přicházející z ložnice. „Wille?“

Když otevřu dveře, načapám ho, jak si u naší malé válendy horečně zapíná džíny, a žena, která má větší kozy než já, si natahuje tanga.

„Nino!“

Stojím jako opařená, civím. Will zaregistruje můj halloweenský kostým Sally Albrightové ve fázi Annie Hallové. Krempa klobouku se mi zničehonic zařezává do hlavy a límeček halenky mě příšerně škrtí. Snažím se na tu ženu nedívat.

Jdu do koupelny a zamknu se; zavřu rozviklané záchodové prkýnko, posadím se a poslouchám, jak jí pomáhá posbírat věci. Prohrábnu si a roztřepu vlnité blondaté vlasy, snažím se vytěsnit jejich šepot, ale přesto slyším, jak jí Will říká: „Zavolám.“ Ona pípne: „Mrzí mě to,“ a odejde.

Sedím a poslouchám, jak Will poslouchá, co dělám. V bytě panuje stejné ticho jako v den, kdy jsme dostali klíče, kdy všechno teprve začínalo, nebyl tu nábytek ani vzpomínky – ještě předtím, než jsme zjistili, že v přízemí je nevěstinec. Will postaví v kuchyni vodu na

čaj; prohlížím si ručníky, které nechal ležet na černobílém kostkovaném linu, a lahvičky poházené kolem vany a zvedá se mi žaludek. Z očí mi vyhrknou slzy, utřu si je hřbetem dlaně.

V zrcadle na skříňce nad umyvadlem hledím na svůj osmdesátkový účes, teď rozčuchaný, a na to, jak se mi po tvářích roztéká líčení ve stylu Sally Albrightové. Promnu si obličej a v duchu si říkám, že je to nějaký omyl. Dýchej. Tohle přece nemůže být pravda. Všechno bude v pořádku.

Na svojí straně postele u okna, hned vedle pojízdného stojanu na šaty, tam, co stála *ona*, si svléknu kostým a obléknu pyžamo a kardi-gan – ten, který mi Will koupil před dvěma lety k Vánocům a který nosím vždycky, když jsem unavená nebo potřebuju útěchu. Snažím se nedívat na postel se zmuchlaným bílým prostěradlem a překrásným háčkovaným přehozem po babičce, který z ní visí jako zapomenutý obal od bonbonu. Štve mě, že se Will ani nepokusil ustlat postel a uklidit po sobě svinčik.

V kuchyni mi Will podá hrnek čaje – uvařil ho do našich hrničeků s nápisy *Pan a Paní*. Podívám se na hrnek a pak na něho se zatvřelým pohledem: *To si děláš prdel, ne?* Odloží ho na pracovní desku z břízy.

„Seznámili jsme se v práci, pracuje v oddělení pro Střední východ,“ prolomí Will mlčení, jako kdyby to vysvětlení nějak mohlo vymazat moje pocity. Nevymaže.

„Jak dlouho?“ zeptám se se založenými pažemi a usazená na opěradle pohovky, která stojí v místě, kde se laminátová kuchyňská podlaha setkává s prochozeným šedým kobercem v obývacím pokoji, někdejší hlavní ložnici malého viktoriánského řadového domku.

„Jak dlouho pracuje v oddělení pro Střední východ?“ opáčí, opřený o skříňku v lince z bílé dřevotřísky a hlasitě usrkne čaj.

Protočím panenky. Will je odjakživa vtipálek, což byla jedna z věcí, které mi na něm přišly zábavné, když jsme ještě byli přátelé. Dnes, po pětiletém vztahu, mě to stejně jako hlasité srkání čaje akorát přivádí k nepříčetnosti.

„Jak dlouho s ní spíš?“ zeptám se tónem, který dává jasně najevo, že není čas na legrácky.

„Nevím,“ opáčí, přejde k arkýřovému oknu a ošklivému, otrhanému křeslu Wassily, které tu nechali předchozí nájemníci.

„Ty nevíš?“

„Necelého půl roku,“ odvětlí a prohrábne si ježaté blond vlasy, které mu rostou kolmo vzhůru jako řeřicha v kalíšku na vejce.

Půl roku! Dotčeně se zhroutím na pohovku.

„Proč?“ zeptám se a zároveň objímám polštář se dvěma našitými plstěnými hrdličkami – vzpomínku na prodloužený víkend v L'Isle-sur-la-Sorgue, kde jsme přes den prolézali bleší trhy a po večerech popíjeli červené víno a jedli steaky.

Will neodpoví.

„Zasloužím si odpověď,“ dodám a civím do černého viktoriánského krbu, nad kterým visí Willova absurdně veliká televize, a snažím se potlačit slzy.

„Asi proto, že se jeden druhému odcizujeme.“

„A nenapadlo tě, že by stálo za to se o tom pobavit dřív, než ojedeš někoho jiného?“

„Přišlo mi, že to nemá cenu.“

„Tobě přišlo, že po pětiletém vztahu nemá cenu bavit se o tom, že se jeden druhému odcizujeme?“

„Ne,“ odvětlí a zavrtí v křesle svým dlouhým, štíhlým tělem, nemůže najít pohodlnou polohu. Těší mě, že je jako na trní. „Přišlo mi to jako ztráta času.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že vždycky všechno vidíš růžově, myslíš si, že hned za rohem čeká šťastný konec jako v jednom z těch tvých ubohých filmů Nory Ephronové.“ Prudce nad tou urážkou potáhnu nosem. „Šťastné konce neexistují, Nino.“

„Existují.“

„Ne tak, jak si to představuješ.“

„Myslíš si, že chodím s hlavou v oblacích?“

„Myslím si, že aspiruješ na roli ve filmu Nory Ephronové. Nežijíš v realitě.“

„Realita se přeceňuje,“ namítnu, položím polštář zpátky a přitáhnu si kardigan k tělu. Přitom si uvědomím, že ho mám oblečený naruby, a začnu tahat za vytaženou nit ve švu.

„Jsi talentovaná spisovatelka, ale nic s tím neděláš,“ pokračuje Will tiše, téměř taktně, což je u někoho, koho jsem právě nachytala v posteli s jinou, překvapivé. „Máš diplom ze scenáristiky, napsala jsi několik rozhlasových her a pak ses pustila do scénáře pokračování *Když Harry potkal Sally*, ale nedokončila jsi ho. To mi připadá zoufalé.“

„Pořád si nevím rady s koncem,“ opáčím trucovitě a neprodleně přejdu do útoku: „Předpokládám, že *ona* je s realitou jedna ruka a všechno dotáhne do konce.“

„Carmen je tvůj přesný opak. Podnikavá, ctižádostivá, odhodlaná.“
Carmen. *Carmen*? To se mi snad zdá. Bodne mě u srdce.

„Podle všeho je úžasná,“ pronesu suše.

Will neodpoví.

Chvilí zůstanu zticha; vytáčí mě, že se mi tu hořkou pilulku nesažím aspoň trošku osladit. Když zabzučí domovní zvonek, oba leknutím nadskočíme. Vstanu a jdu k domácímu telefonu.

„Prosím?“

Ve sluchátku to zapraská a ozve se nezřetelné mumlání.

„Špatný byt,“ zakřičím našťvaněji, než je třeba. „V přízemí.“

Prásknu sluchátkem zpátky na zeď a počkám, až se dole ozve bzučák. Je matně slyšet otevírání dveří a kroky jedné z východoevropských dívek, která pouští dovnitř dalšího zákazníka, objednaného na cokoliv od masáže přes orál až po bičování.

„Musíme si s nimi o tom promluvit, to je tenhle týden už potřetí,“ řeknu a zadívám se z kuchyňského okna, ruku položenou na desce rozkládacího jídelního stolu se židlemi; unavuje mě, že na nás ve dne v noci zvoní nadržení opilci. Will vyhýbavě přikývne. Náhle mi dojde, že mě opouští. Budu se muset s paní Tangovou, naší démonickou domácí, které patří dům i nevěstinec, vypořádat sama.

Zaměřím se na podzimní listí dole na ulici, z něhož se stala kaše: ucpala kanály a má pošmourně hnědou barvu. Ve světě Ephronové by listí bylo šustivé a svěžích barev, ideální k tomu, aby se v něm člověk za slunečného podzimního dne brouzдал.

„Miluješ ji?“ zeptám se – typická hláška z filmu Nory Ephronové.

Okamžitě lituju, že jsem se zeptala. Nechci slyšet odpověď, ale než to stačím vzít zpět, Will odpoví:

„Ano.“

Opru se a zadívám na prsty na nohou; malinko s nimi zavrtím. Světle růžový lak už je oprýskaný.

„Mě už nemiluješ?“

Zvednu hlavu a střetnu se pohledem s jeho pronikavě modrýma očima – jejich intenzivní barva mě stále udivuje.

„Možná, nevím,“ opáčí a zarazí se. „Ale vašeň už v tom není, nejsem si jistý, jestli vůbec někdy byla. Kdežto s Carmen –.“

„Ušetři mě detailů.“

„Promiň.“

Mlčky sedíme.

„A kdy ti tohle všechno došlo?“ špitnu sotva slyšitelně po chvíli.

„Nejspíš během posledních pár let.“

Chvíli o tom přemýšlím. Je tohle vůbec možné? Je možné s někým tři roky žít a neuvědomit si, že mezi vámi něco nehraje? Všechny táboráky, u kterých jsme se dělili o cukrovou vatu; Vánoce strávené na telefonu; dlouhé procházky na Nový rok, kdy jsme probírali, co nás v novém roce čeká; do posledního detailu naplánované letní dovolené a prodloužené víkendy na poslední chvíli a narozeninové oslavy u nás doma s přáteli, kdy jsme viseli z okna v ložnici a poslouchali to pochybné skotačení pod námi. Byli jsme jako herci v seriálu *Přátelé* civějící na „šeredného nahýho chlapa“, ale lepší. Will a já jsme byli jako Ross a Rachel, ale taky v lepším provedení, protože jsme se nikdy nerozešli, byli jsme pár, který spolu „zůstane navěky“. Všichni považovali za samozřejmé, že se vezmeme a budeme mít děti. Nikoho by nenapadlo, že se rozejdeme. Nikdo nečekal, že Will bude píchat Carmen.

„Máma bude zničená,“ poznamenám. „Myslela si, že když spolu bydlíme, znamená to, že se vezmeme a budeme mít děti.“

„Můj názor na manželství znáš,“ namítne Will. Nepotřebuju, aby tu větu dokončoval, protože jsem ji slyšela už tisíckrát, ale stejně dodá: „Manželství zničí každý dokonale fungující vztah.“

„To hravě zvládne i nevěra.“

Dál sedíme a já přemýšlím, co mám říct, kdežto Will nejspíš dumá, co neříct.

Chystám se pronést něco ve stylu „jsi hajzl, vypadni z mého života“, ale možná malinko duchaplnějšího, když mi Will zasadí poslední ránu a pošle mě k zemi: „Nino, vážně bych byl moc rád, kdybychom mohli zůstat přátelé.“

2.

„Přátelé? Nemůžu tomu uvěřit,“ žasne Astrid druhý den v knihkupectví poté, co jsem jí převyprávěla sled událostí předešlého večera do všech detailů.

„Ani já ne,“ přiznám a dívám se, jak ve výloze aranžuje knihy do tvaru táboráku pro navození atmosféry „podzimní zahrady“.

„Co jsi mu řekla?“

„Řekla jsem mu, že je hajzl a ať vypadne z mého života, v tom okamžiku jsem na nic duchaplnějšího nepřišla.“

„Všichni si mysleli, že vás dva čeká šťastný konec – přátelé, z nichž se stali milenci. Přesně jako Harry a Sally. Mělo to být tak dokonalé.“

„Podle Willa šťastné konce neexistují.“

„Tohle že ti řekl?“

„Hm. A že se mezi námi vytratila vášeň.“

„To může říct jenom chlap. Copak mu nedochází, že prvotní vášeň se z každého vztahu stejně jednou vytratí? Copak si neuvědomuje, že se z toho postupně vyvine něco lepšího a silnějšího?“

„Očividně ne. Taky řekl, že jsem ‚mimo realitu‘ a kromě toho ‚nikdy nic nedokončím‘. V podstatě řekl, že jsem snílek. Ale nejsem, že ne?“

„Ovšem že nejsi,“ utvrdí mě Astrid. „Jsi optimistka.“

„Jako Sally?“

„Přesně tak! Jako Sally.“ Astrid rozhází ve výloze podzimní listí a poprosí mě, abych se skočila podívat, jak to vypadá zvenku.

Stojím před zchátralou fasádou a ukazuju jí, které knížky je třeba posunout. Přitom zvednu hlavu a podívám se na ceduli LOVEOVO KNIHKUPECTVÍ, pokrytou letitou vrstvou marastu z autobusů projíždějících po Brixton Road. Představím si, jak by knihkupectví mohlo prokouknout s čerstvým nátěrem a proužkovanou markýzou, možná

i s lavičkou a květináčem. Za současného stavu je to jen ošumělý krámek s oprýskanou barvou, vmáčknutý mezi zastavárnu a smíšené zboží „Všechno za libru“. Většina lidí stejně jen pospíchá kolem cestou na metro, aniž by si Astridiných překrásně aranžovaných výloh všimla.

„Když já jen nechápu, jak mi mohlo naše ‚odcizení‘ uniknout,“ říkám a s vrznutím dveří vcházím zpátky do obchodu. „Možná že Will má pravdu, možná že patřím k těm otravně šťastným typům, jak Harry označil Sally – ‚co nad i píšou místo tečky srdíčko‘.“

Astrid se rozesměje a vyhodí do vzduchu hrst listů. „A co je na tom špatného? To, že jsi optimistka, z tebe přece nedělá méněcenného člověka.“

„Máš pravdu,“ přikývnu. „Kromě toho *není* pravda, že nic nedokončím.“

Zamyslím se nad tím, ale nějak nedokážu vypíchnout poslední věc, kterou jsem skutečně dokončila, s výjimkou velkého řezu brownies a mizerného kořeněného latté k snídani v kavárničce pod železničním obloukem.

„Jasně že ne,“ utvrdí mě Astrid. „Dostavělas přece tu boží schovávačku u vaších na zahradě, když lilo jak z konve a my ostatní jsme dávno byli uvnitř a namáčeli si sušenky do horké čokolády.“

„To nám bylo osm!“

„Já vím. Kromě toho jsi byla jediná, kdo nakonec zvládl za domácí úkol připravit pavlova ve tvaru labutě. Vysloužila sis za to ročníkovou cenu.“

„Nejsem si jistá, jestli se pubertální pavlova počítá,“ namítnu, podám Astrid košík s jablky, která nasbírala na zahradě, a ona ho položí na přepravku s podzimmími kuchařkami.

„Dostudovala jsi vysokou – což se mnohým nepodaří – a napsalas ty rozhlasové hry,“ pokračuje Astrid, ale když si uvědomí, že i tohle je už dávno pasé, odmlčí se. Snaží se najít co nejlepší místo pro rozviklaný stůl a přitom vymýšlí nějaký můj úspěch z poslední doby. „Tady vždycky všechno doděláš... vždycky seřadíš všechny záložky, když to vzdám. Nevím, co bych si bez tebe počala.“

Obě víme, že práce v knihkupectví ani seřazování záložek se nepočítá, ale lepší něco než nic.

„Čím víc o tom přemýšlím, tím víc mi dochází, že je mi bez něj líp,“ řeknu, přestože ve skutečnosti netoužím po ničem jiném, než aby bylo všechno jako dřív a žádná Carmen se nikdy neobjevila.

„Tohle Sally řekla, když se rozešla s Joem, pamatuješ?“

„To je pravda, jenže Sally se s tím odmítala smířit,“ opáčím, abych dala jasně najevo, že to není můj případ. Ale dokud chcete, aby se k vám dotyčný vrátil a přiznal, že udělal chybu, nepřekonali jste to. A já chci, aby Will řekl, že ji nikdy nemiloval, a že vždycky miloval a bude milovat jedině mě. Víím, že se to nestane, a i kdyby ano, už nikdy by to mezi námi nebylo stejné jako předtím, takže bych se asi měla smířit s tím, že mě opustil, protože mi nic jiného nezbyvá.

„Je normální, že si připadáš trochu zdrchaná,“ řekne Astrid a náčaná na stolečku hned vedle knih o aranžování kytici hortenzií, oranžových mochnin a štětěk. „Ten chlap je možná naprostý idiot, ale dlouho byl součástí tvého života.“

„Nemůžu přece ztrácet čas steskem po někom, kdo miluje někoho jiného,“ namítnu a mluvím přesně jako účinkující ze *Show Ricki Lakeové*, kterou jsme s Astrid v pubertě nadšeně sledovaly.

„Gratuluju,“ odvětví Astrid, sestoupí z výlohy a jde si ven prohlédnout svoje dílo.

Dívám se, jak dává hlavu z jedné strany na druhou, hraje si s indiánskými náramky a upravuje ozdobný hřeben v dlouhých hnědých vlasech. Pomyslím si, jaké má štěstí, že jí rodiče – otec ze Středního východu a matka ze Skandinávie – dali do vínku tmavé vlasy, světlé oči, záviděníhodné lícní kosti, dlouhý krk a dlouhé nohy. Během dospívání se Astrid podobala novorozené žirafě v lidské podobě, ruce i nohy měla hubené jako tyčky a rysy tak protáhlé, že jsem se někdy bála, že se skácí, zvláště v době, kdy měla v oblíbě deseticentimetrové podpatky. Kluci jí přezdívali Sophie po tom oblíbeném kousátku ve tvaru žirafy a mně Dumbo, díky tomu, že jsem po matce zdědila

postavu slůněte. Will si mě kvůli tomu vždycky dobíral a „láskyplně“ mi tak říkal, což mě přivádělo k šílenství.

Astrid se vrátí dovnitř a očistí si boty o modrý nylonový kobereček, jenž je tak tvrdý a ochozený, že by se o něj daly škrtat zápalky. Vykasá si kaftan, vleze zpátky do výlohy a na vršek vidlí posadí malou červenku, kterou vyrobila ze starých ponožek, s hlavičkou na bok.

„Hotovo,“ prohlásí a spokojeně si mne ruce nad dobře vykonanou prací.

„Vypadá to nádherně,“ uznám. Astrid má na rozdíl ode mě cit pro design, všechno, nač sáhne, vypadá neuvěřitelně. Dám krk na to, že by z fleku mohla pracovat pro *Můj dům* nebo kterýkoliv jiný časopis o moderním bydlení.

„Víš, co bys měla udělat?“ zeptá se a zamíří k pultu, jehož tmavé dřevo dokonale ladí s regály, které odzadu dopředu lemují celý prostor ve tvaru písmene E. Když je sem před třiceti lety nainstalovali, nejspíš byly v módě, ale dnes už to není ani retro, ale spíš jen skličující. Prověšené krabice se starými dokumenty, vybledlé knižní plakáty a neprodejně zásoby naházené nahoře na policích pocit klaustrofobie ani v nejmenším nesnižují.

„Co?“

„Měla by ses chopit iniciativy a něco udělat, aby tě ta depka přešla.“

„Jako co?“ ptám se a rychle urovnám řadu nejnovějších přírůstků mezi paperbacky uprostřed obchodu.

„Nevím,“ přizná Astrid a ohřeje v kávovaru mléko. „Něco, co dokáže, že věci dokončuješ, že jsi úspěšná, že jsi v každém ohledu lepší než Carmen!“

Přitáhnu si stoličku k pultu a namočím sušenku do kořeněného latté, které přede mě Astrid postavila.

„Myslíš jako dopsat scénář?“

„Přesně tak,“ přitaká. „Měla bys ho dopsat a prodat! To by mu vytřelo zrak.“

„*Ten scénář?* Ten, co mu chybí konec?“ dívám se na ni pochybovačně. Astrid dobře ví, že jsem se – už před lety – dostala do scénářistické slepé uličky.

Přikývne. Na chvilku se zamyslím a chytím do pusy kousek rozmočené sušenky dřív, než mi spadne do kávy.

„Víš přece, že nápad na pokračování toho filmu v Hollywoodu už nesčetněkrát smetli ze stolu,“ poznamenám. „Pravděpodobnost, že to prodám a oni to natočí, je asi stejná, jako že tě zasáhne blesk, vyhraješ v Euromilionech a vyspíš se s Johnnym Deppem současně.“

„Vím, že to asi nevyjde,“ zasměje se Astrid, lokne si kávy a zadívá se na blikající zářivku nad námi. „Ale zkusit to musíš, kdyby už jen proto, abys Willovi nakopala zadek.“

3.

Stačí zvuk klíče v zámku – zní tak prázdně – a poznám, že už si Will odvezl věci. Napadne mě, že mu se stěhováním pomohl jeho kámoš z vysoké – protiva Ed. Will nemá řidičák, čímž mi kupodivu lezl na nervy už v počátcích našeho vztahu, kdy jsem se ho nemohla nabažit.

V misce v předsíni chybějí jeho klíče, po podlaze nejsou rozkopané jeho boty a zmizely i jeho tenisky obalené blátem z běhání po polích. Chybí dokonce i tenisová raketa, kterou nikdy nepoužil a kvůli které jsem do něho v jednom kuse šila, ať se jí zbaví. Odložím tašku s knihami na stejné místo na koberci jako každý den a kabát si pověším na stejný háček jako vždycky. Líbí se mi, jak si tu úhledně visí o samotě.

Z místa nad krbem zmizela Willova obří televize; zeje po ní velká díra a ze zdi trčí ošklivý kabel. Na stěně zůstal obdélník nevybledlé šedozelené barvy. Úložné policové díly ve tvaru krychlí z Ikea, jež lemují zadní stěnu obývacího pokoje, jsou poloprázdné. Na místě Willovy sbírky časopisů *Punch* leží v nejrůznějších úhlech popadané knihy a dévédéčka. Mělo mě napadnout, že nám to nebude klapat, poté co jsme sestavováním těch polic strávili dusný víkend – já čtu návody, Will ne. Měla jsem co dělat, abych mu nevrátila do krku velký imbusový klíč.

Vrátím na původní místo svatební fotografii svojí sestry, první fotky mojí neterě a mého synovce a snímek, na kterém jsme s Astrid převlečené za ženicha a nevěstu, když nám bylo pět. Pak znovu postavím rámeček s portrétem Willa a mě ze svatby Astrid a Aidana, který jsem Willovi dala před dvěma lety k Vánocům. To, že ho tu nechal, mě podle všeho bolí ještě víc než samotný fakt, že mě opustil.

Kuchyňská linka je téměř prázdná. Kávovar, odšťavňovač, mixér a toaster zmizely – všechny spotřebiče, které Will koupil, protože já

si to nemohla dovolit. Odnesl si všechno s výjimkou rychlovarné konvice a dýně, kterou jsem vyřezala na Halloween a již začíná pomalu uhnívat poklička a sjíždět dolů.

„Hajzl,“ zabrbílám, když zjistím, že sbalil i vařovač – dostal ho ode mě loni k narozeninám, ale používala jsem ho jen já. Na jeho místě je přilepený papírek ze samolepicího bločku s následujícím vzkazem:

Odjel jsem k tátovi. Brzy zavolám. W.

Cívím na papírek a užívám se tím, že ke svému monogramu ani nepřipsal „pusu“. Pět společných let, a ani jedna pitomá pusa! Jsem ráda, že se musel vrátit zpátky do toho všivého Lutonu k tátovi do jeho dokonalého řadového domku. Doufám, že si brzy polezou na nervy.

Poté, co jsem si uvařila čaj, posadila se na paty a pomalu si zvykla na prostor bez Willových věcí i na hlasité tikání nástěnných hodin v pokoji, rozhodla jsem se napustit si vanu. Protože když všechno ostatní selže, vana plná pěny je tím správným lékem na bolavou duši.

V koupelně to bez Willových věcí vypadá mnohem lépe – malý radiátor není ověšený tmavými ručníky, po straně vany se nepovalují žádné tmavé lahvičky od šamponu a vedle záchodu se neválejí výtisky *Private Eye*. Pustím vodu, přivřu dveře a otevřu okno.

„Jak dlouho říkal, že s ní spí?“ ptám se, otrů předloktím zamlžené zrcadlo a dívám se na sebe. Škvírou ve dveřích koupelny se linou tóny písničky *Fifty Ways to Leave Your Lover* od Paula Simona. „Půl roku?“

Zamyslím se nad tím.

V dubnu mi Will oznámil, že mu v práci přidali „další povinnosti“, což znamenalo, že tam bude trávit víc času. Zhruba v červnu se ho jeden kolega „v pozici, z níž by mu mohl zařídit povýšení“, zeptal, jestli s ním nechce chodit na tenis. Když jsem se ho zeptala, proč si nenosí raketu, odpověděl, že si „ji půjčuje v klubu“. Ten Will, kterého jsem znala já, si z lidí, kteří byli členy tenisových klubů, vždycky strašně utahoval.

Vysvléknu se a zjistím, že jsem měla celý den svetr oblečený naruby; pověším si věci na dveře od koupelny s vědomím, že přes ně nikdo v dohledné době nepověsí mokrý ručník. Ponořím se do vody a uvolním tělo i mysl.

„V čem je o tolik lepší?“ zeptám se gumové kačenky.

Ta na mě tupě hledí.

„Možná má lepší rodinu,“ odpovím si po chvilkovém váhání. „Moje matka by sama o sobě odradila i ty nejoddanější nápadníky. Ale já jsem milá.“

Zdá se, že kačenka dá hlavičku na stranu, jako by o tom pochybovala.

„No dobře, mám svoje mouchy, občas jsem panovačná, vynerвовaná a podrážděná a mám zlovyk soudit druhé podle vzhledu, ale jinak jsem docela v pohodě. Snažím se myslet na druhé, v případě pochybností rozhoduju v jejich prospěch a většinou jsem férová. Aspoň myslím.“

Ležím a dívám se, jak se hora pěny pomalu zmenšuje, bublinky jedna po druhé praskají, a hlavou se mi honí, co se vlastně pokazilo a kdy. Myslím na to, jak Will řekl, že se mezi námi vytratila vašeň, a snažím se vzpomenout, kdy jsme spolu naposledy spali. Bezúspěšně.

„Možná že to nesouviselo ani tak s povahou, možná je to horší...“ Zakryju kačence uši a zašeptám: „Možná že to mělo co do činění se sexem.“

Chvilku o tom uvažuju. První dva roky jsme sexovali v jednom kuse; ve třetím roce o něco méně, ale připisovala jsem to sestěhování. Ve čtvrtém roce jsem to vždycky byla já, kdo inicioval sex; Will měl pořád nějaké výmluvy, proč nechce: přešel se pizzou, nevoni mu můj parfém, je unavený z práce. A v pátém roce, prostě jak říkám, žádný sex si nevybavuju, dokonce ani na Nový rok.

„Takže to je ono,“ pronesu a uvědomím si, že je to tak, že poslední dva roky o mě Will nemá zájem a přinejmenším posledního půl roku rozhodně spí s někým jiným.

„Ále, kašlu na ně na oba,“ vyhrknu a plácnu s kačenkou o hladi-
nu tak silně, až voda vystříkne na podlahu. „Zaslouží si jeden dru-
hého a já si zasloužím něco lepšího. Povznesu se nad to a dopíšu ten
zatracený scénář.“

„Tak, a když už jsme u toho,“ dodám, ponořím se hlouběji, až mě
bublínky polechtají na bradě a mozek mi zatemní mlžný opar, „jak
mám vymyslet pořádný konec?“

* * *

Will má částečně pravdu – svým způsobem opravdu prahnu po roli
ve filmu Nory Ephronové. V ideálním případě bych hrála energic-
kou třicítku, dvojnici Meg Ryanové, žijící v domě z hnědého pís-
kovce v New Yorku, co se úspěšně živí jako scenáristka. V takovém
případě bych v současné době seděla za stolem ve svém útulném,
ženském bytě a bušila s dokonale rozcuchanými vlasy a v bavlněném
pyžamu do psacího stroje. Pracovala bych na něčem vtípném a chyt-
rém, co se úspěšně prodává, vedla bych spokojený život, v němž by
pro ošklivý rozchod, neperspektivní zaměstnání, otravnou rodinu
ani spisovatelský blok nebylo místo.

Přestaň. Vypni konečně tu zaseknutou jehlu na vinylu Harryho
Conicka.

Skutečnost je taková, že sedím na posteli v mokrém ručníku,
který mi sotva zakrývá zadek, z vlasů mi pořád kape voda, a v ruce
mám jen staříčkový samolepicí bloček, k němuž jsou zesponu při-
lepené vlasy a kousičky starých vánočních řetězů. Věšák na šaty
je zpola prázdný, květináče zmizely a ve vzduchu se pořád vzná-
ší závan Carmenina parfému, i když jsem vyvařila ložní prádlo.
Nepíšu nic vtípného ani chytrého, snažím se jen něco provést se
scénářem, na kterém jsem začala pracovat už před tolika lety, že si
to nepamatuju.

„Takže co tu máme,“ řeknu, otevřu si na laptopu synopsi a vho-
dím si do pusy tři čokoládové kuličky.

KDYŽ HARRY (ZNOVU) POTKAL SALLY

Nina Gillespieová

Harry a Sally po pětadvaceti letech společného života a trpkém rozvodu přijíždějí do New Yorku na svatbu jediného syna Trumana. Když Truman večer před svatbou zmizí, Harry a Sally ho musí najít dřív, než to zjistí jeho nastávající.

„S tímhle jsem spokojená. A moje postavy jsou silné,“ dodám a otevřu soubor s nástinem postav.

POSTAVY

Harry - v depresi, vtipný, laskavý.

Sally - veselá, optimistická, panovačná.

Marie - Sallyina nejlepší kamarádka. Ovdovělá takřka šedesátnice. Neurotická. Hodná.

Truman - syn Harryho a Sally. Je jako jeho otec: pesimistický, upřímný, se sžíravým smyslem pro humor.

Anna - Trumanova snoubenka. Krásná, kultivovaná, vzdělaná Američanka. S radostí by se vzdala kariéry, aby se mohla starat o velkou domácnost a rodinu.

George - Trumanův svědek. Dobrý chlap. Trošku naivní.

Jules - Annina družička. Méně kultivovaná než Anna. Ctižádostivá kariéristka, nymfomanka.

„A vím, jak začíná první dějství,“ dodám, suším si ručníkem vlasy a přitom si pročítám resumé prvního dějství.

DĚJSTVÍ PRVNÍ - DEN

Úvodní scéna: postavy dokončují přípravu svatebních oděvů a odjíždějí ze svých domovů.

Harry a Sally přijíždějí na Trumanovu svatbu. Rozpačitě se zdraví. Sally s sebou táhne na pomoc Marii. Truman a Anna žádají Harryho a Sally, aby se sešli s pastorem.

Během schůzky s pastorem Harry oznamuje, že se bude potřetí rozvádět. Sally to nepřekvapuje; Truman je zdrcený a odchází. Než odejde z hotelu, požádá svého svědka, George, který právě utěšuje Jules, s nímž se předchozí večer rozešel, aby dohlédl na přípravu. George mu to slibuje, ulevuje se mu, že může opustit Jules.

Anna, jež nemá o Trumanově zběhnutí ani tušení, bere Jules na poslední zkoušku šatů do města.

Sally sedí v baru s Marií, probírají Harryho rozvod. Marie ji nabádá, že by se měla k Harrymu vrátit. Sally ten nápad zavrhuje.

Harry přesvědčuje George, aby si skočili na skleničku; odcházejí do nejbližšího baru.

„Bezva,“ zaraduju se, překvapená, jak to celé odsypá. „Co bude dál?“

DĚJSTVÍ DRUHÉ - VEČER

Tentýž den večer. Je před generálkou slavnostní večere a Truman se stále nevrátil. Po mnoha telefonátech a prohledání celého hotelu je jasné, že zmizel.

Sally se rozhodne, že ona a Harry musí vyrazit Trumana hledat, dřív než Anna zjistí, co se stalo. Na jiném místě se zatím Marie snaží utěšovat Jules, která utápí svůj žal v hotelovém baru.

Harry a Sally pročešávají město a hledají Trumana. Postupně se poštěkají pod Washingtonovým obloukem, před restaurací Kat'z Diner a na druhé straně Central Parku, ale přitom si uvědomí, kde jsou (vložit retrospektivní záběry), i to, jak je celá situace důležitá. Dohodnou se, že se kvůli Trumanovi budou víc snažit.

Zastaví se na kávu v místě, kde Sally Harrymu oznámila, že je těhotná. V obavách, že by si Truman mohl něco udělat, zajdou do místní nemocnice, vzpomínají na jeho narození a skončí v jedné italské restauraci, kam jako rodina chodívali každou neděli na pozdní snídani. Během té cesty zpátky v čase oba zjihnou, a ještě než dovečeří, jsou znovu zdánlivě dobrými přáteli.

Když se chystají zaplatit účet, napadne je, že Trumana nejspíš najdou v Metropolitním muzeu umění, kam se jako dítě vždycky uchýloval v dobrém i zlém. Cestou do muzea míjejí bar, v němž Sally poprvé zahlédla Harryho s Isabelle, s níž ji podváděl, byt, ve kterém bydleli, a soudní budovu, v níž probíhal rozvod. Sally se má znovu na pozoru.

V muzeu najdou Trumana v expozici chrámu z Denduru. Zatímco se ho Harry snaží přivést k rozumu, Sally dochází, že tohle bylo první místo, kde jí Harry přiznal, že se mu líbí, a pozval ji na rande. Ta vzpomínka ji zahřeje u srdce, a tak k Harrymu znovu pocítí sympatie.

Opřu se a pročítám si příběh, pomalu se snažím vymyslet, jak skončí druhé dějství a co se stane v tom třetím.

„Jak se Harrymu podaří Trumanu včas přemluvit, aby se mohla konat svatba?“ ptám se a nešťastně nad tou představou krčím nos. Nechat se přemluvit k sňatku s Annou tak náhle po otcově zprávě o rozvodu neodpovídá Trumanově povaze.

„Nebo si Harry a Sally v průběhu filmu uvědomí, že udělali chybu, když se rozvedli, a znovu se vezmou?“

Zavrtím hlavou, zděšená tím, že jsem mohla něco takového vůbec uznat za možné, natož vypustit z úst.

„To se nikdy nestane,“ prohlásím, rozhodnutá zůstat věrná vizi Ephronové. Ta nikdy nechtěla, aby se Harry a Sally vzali, ale konec filmu změnili poté, co se režisér Rob Reiner během natáčení zamiloval (nakonec si dotyčnou i vzal – aspoň jsem to četla na Wikipedii), a tím pádem přepsal konec a natočil jeden z nejlepších filmů historie.

„Jenomže když zůstanou rozvedení, to by se nemuselo nikomu líbit a mohlo by to být kontraproduktivní...“, přemítám a listuju bločkem s lepicími papírky. „A nemůžu dopustit, aby se nekonala ani jedna svatba. V takovém případě by to nebyl šťastný konec a bez toho ten film prostě neprodám. A když ten film neprodám,“ dodám a cítím, jak se propadám do víru úzkosti, „nedokážu Willovi, že udělal chybu, což musím, i kdyby mě to mělo zabít,“ pronesu a zklidním svůj dech. „Dokážu Willu Mastersonovi, že udělal chybu!“

4.

„Ten lump!“ rozčiluje se máma, když jí řeknu o Willovi.

„Já vím,“ přikývnu a přihodím ve slábnoucím odpoledním světle do ohně další kus dřeva.

„Až ho potkám v obchodáku, ufiknu mu ho!“

„Mami!“

„Podvedl tě,“ čílí se a odhání si jiskry z hustých tmavých vlasů, které si den co den nejmíň půl hodiny narovnává. Jiskry odlétají ke dveřím řadového domku mých rodičů ze sedmdesátých let minulého století, v němž jsem vyrůstala se sestrou Narissou.

Přikývnu, jako že ten podraz uznávám.

„Víš, že jsem ho měla ráda, Nino,“ pokračuje máma. „Je to okouzující mladík, ale od začátku bylo jasné, že to, že pochází z rozvedeného manželství, si jednou vybere svou daň. Děti z rozvedených manželství se rozvádějí o 172 % častěji než ty z úplných rodin.“

„To ty ses mě za něho zoufale snažila provdat,“ namítnu a žasnu, kam na ta šílená fakta chodí.

„Ne nutně,“ opáčí máma a očividně nebere v potaz, že se mě v uplynulých pěti letech v jednom kuse ptala, jestli už se má začít shánět po svatebním kostýmku.

„No nic,“ pronesu a mám sto chutí vmést jí to do tváře, ale vím, že to nemá cenu; jen by to přeonačila tak, že se bráním a jsem zhrzená, teď už je to stejně jedno.

„Co?“ zeptá se Narissa a vejde se svými dětmi, Tilly a Henrym, posuvnými dveřmi na zahradu.

„Teto Nýnó, teto Nýnó,“ hulákají děti. Ušklíbnu se. Tohle jméno mi moje sestra přišla, když jsem přišla na svět a jí přišlo zábavné říkat mi zvukem houkající sanitky. Nesnášela jsem to tehdy a šťve mě to i dnes, kdy si ten zlovyk osvojily i její podrazácké dětičky.

Vežmu do náruče tříletého Henryho, který mi přejíždí po ramenou, kolem krku, po tvářích i přes nos svým *Bleskem McQueenem*.

„Will...“ odvětim s *Bleskem* zaparkovaným na čele.

„Rozešli jste se?“ ptá se užasle Narissa. „Proč?“

„Našel si jinou,“ podotkne máma a pohrabáčem odhání pětiletou Tilly od ohně. Narissa mě obejmě, což dělá málokdy.

„To je v pohodě,“ ujistím ji, když v mámině obličejí postřehnu výraz rostoucích obav. „Soustředím se na jiné věci.“

„Na které například?“ vyzvídá Narissa a zastrkuje si za uši lesklé, dokonale zastřižené vlasy, jejichž úprava jí stála majlant, zatímco se jí Tilly přehrabuje v kapsách žlutého průsvitného pršipláště a hledá pěnové bonbony.

„Jako na dokončení rozepsaného scénáře,“ opáčím, postavím Henryho na zem a začnu jim napichovat bonbony na klacky.

Narissa pomalu přikývne a zadívá se velkýma zelenýma očima do ohně. Ty oči jsem jí vždycky záviděla. Má je po tátovi: velké, jasné a zelené. Já jsem zdědila ty máminy: malé, tmavé a tuctově hnědé.

„Měla by sis najít pořádnou práci,“ podotkne máma.

„Jako tvoje sestra,“ pronesu neslyšně k Narisse, než to máma stihne doříct. Když mě přistihne, jak si z ní utahuju, zasmějeme se.

„Kdyby jen dočasně,“ dodá a naoko mi zahrozí pohrabáčem. „A když už budeš v tom, šikla by se ti nějaká pěkná barva na vlasy. Ten gotický odstín, který máš právě teď na hlavě, ti nejde k pleti.“

„Mami, to není gotik, to je minimalismus. Nora Ephronová nenosila nic jiného než černou. Když byla dost dobrá pro ni, je dost dobrá i pro mě.“

„Jsem si jistá, že než si dala na hlavu černou, pořídila si manžela a děti. Žádný muž nechce mít doma šedou myš.“

„Ne, mami.“

„Říkám to jen proto, že si dělám starosti,“ praví a přesune na verandu stůl na kozách, jenž je zavalený vším možným mraženým zbožím, které lze v Marks & Spencer u příležitosti pálení ohňů sehnat. V době dospívání jsme s Narissou mámě přezdívaly „Královna

mrazáků“. Od té doby se nic nezměnilo. Máma trávila mnohem víc času v kadeřnictví a na kosmetice než nákupem čerstvých potravin.

„A bez ohledu na to, jak to je, pořádnou práci *mám*,“ namítnu a dívám se, jak si to Henry namířil přímo k misce s čokoládovými očima. Máma se na mě bezvýrazně podívá a dál metodicky zbavuje misky plastových obalů a alobalu.

„V tom knihkupectví,“ připomene jí Narissa.

„Aha, tamto,“ poznamená máma. Práci v knihkupectví považuje dobrou leda tak pro studenty a „alternativce“. To pohrdání by mi nevadilo, kdyby měla sama za sebou nějakou kariéru, jenže nikdy si žádnou nevybudovala. Když si vzala tátu, byla vystudovaná zdravotní sestra, ale nikdy tu práci nevykonávala.

„Rozchod s Willem mi dal motivaci jít za svým snem,“ prohlásím. Máma si hlasitě odfrkne, jako bych jí právě oznámila, že si budu na živobytí vydělávat vlastním tělem v bytě v přízemí.

„Třeba by ti některý z Narissiných přátel mohl pomoci něco najít. Aspoň na přechodnou dobu, než to psaní začne vynášet.“ Než se moje sestra vdala a měla děti, pracovala v píár ve finančnictví, čemuž se nic z toho, co jsem doposud dělala, nemůže rovnat.

Podívám se na starší sestru, která stojí ve svém zbrusu novém oblečení u ohně a její děti ji obíhají do kolečka, a přemítám, co je tak úžasného na tom vzít si někoho, kdo má peníze, vzdát se kariéry a přivést na svět splašené potomky.

„Nepotřebuju, aby mi Narissa nebo její přátelé pomáhali, mockrát děkuju. Budu se věnovat psaní, a tím to hasne,“ oznámím a podám Narisse klacky se spálenými maršmelouny. „Jdu se dívat s tátou na telku.“

* * *

„Ahoj, Veverko,“ vítá mě táta s očima přilepenými k televizní obrazovce. Uvelebím se vedle něho do měkkého růžového křesla – jednoho z pozůstatků máminých extravagantních nákupů z osmdesátých let minulého století. Náš obývací pokoj by se rozhodně neztratil

v katalogu obchodního domu Littlewoods – bílé prosklené vitríny, dost cetek na jedno skladiště a sluneční hodiny nad kamenným kr-
bem vyzděným kameny různých velikostí.

„Co sleduješ?“

„*Ďábly v oblacích.*“

„Prima,“ přikývnu a koukám na obří šedivou bednu v rohu míst-
nosti, která je dost velká na to, aby pojala malou divadelní společnost.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se táta s očima upřenýma před sebe.

„Jasně,“ odvětim.

„Hodná holka,“ přikývne a já vím, že i přes svou zdrženlivost
vůbec nechápe, jak se mohl Will s jeho holčičkou rozejít. „Tohle je
dobrá scéna.“

„Uhm,“ zamumlám a chvíli předstírám zájem, než vydoluju
z kapsy mobil. Je na něm esemeska od Willa:

*Ohledně nájmu – uhradím dva měsíce dopředu, abys měla čas najít
někoho jiného. Doufám, že ti to vyhovuje. Will*

„Si děláš srandu,“ zamumlám a jen tak tak, že neřeknu nic peprněj-
šího. Táta popíjí čaj a vrhne po mně letný pohled. Zvlášť mě pobavil
ten výraz „někoho jiného“. Co tím chtěl Will říct? Nového přítele?
Novou spolubydlící? Nějakou vágní náhradu ve tvaru Willa, která
by mohla sedět na jeho straně pohovky, spát na jeho straně postele,
nevynášet odpadky a nechávat v umyvadle drobné vousy ze strniště?
Zbláznil se? To už zapomněl, jak vysoký je nájem a kolik vydělávám?
Copak zapomněl, že vydělává třikrát víc než já a právě bydlí zadar-
mo u svého táty?

*Je to garsonka s kredencí místo ložnice. Co mám jako dělat? Dát in-
zerát na tvou půlku postele?*

Zprávu odešlu a hypnotizuju mobil, sleduju ikonu krabičky s pohy-
bující se elipsou značící, že Will píše odpověď.

Mohla by sis udělat ložnici z obýváku a ložnici pronajmout

„Teď vím, že si vážně děláš psinu,“ zabrblám, naštvaná, že odepsal tak rychle a očividně to má promyšlené. To dokazuje, že moc dobře ví, že sama nájem neutáhnu, ale klidně mě v té bryndě nechá. Vytkám odpověď:

Takže když se podnájemník opije a bude si ve tři ráno dělat toast, mám to jako zaspát?

Zadívám se skrz máminy nabírané krajkové záclony ven na ulici, kde si ten chlápek přes ulici právě za ohlušujícího, vítězoslavného jekotu ústřední melodie *Ďáblů v oblacích* leští svůj Ford Mondeo. Snažím se neupadnout do předměstské deprese. Pípne mi mobil.

Však ty už něco vymyslíš.

Ze stručné odpovědi jasně vycítím, že se snaží naši konverzaci ukončit. Můj ukazováček ťuká o to rychleji a usilovněji.

K placení nájmu ses smluvně zavázal, Wille.

Sleduju displej, čekám, až se objeví pohybuující se tečky, ale marně. Nakvašeně si jdu do kuchyně uvařit čaj.

Než začne voda v konvici vřít, dívám se z kuchyňského okna, jak si Narissa zahřívá u ohně ruce a klábosí s mámou, děti drží prskavky a mají rozzářené tvářičky. Vypadá to, že sestřinu životu vůbec nic nechybí. Sklopím zrak ke svému osamělému hrnečku a polknu knedlík v krku, vzpomínám, že ještě vloni tu Will byl, předtím, než mě začal podvádět, a snašel tohle všechno se mnou, sliboval, že mě odveze brzy domů, pryč od mučení mé rodiny. Zaleju si čaj a neubráním se vůči Narisse bodnutí závisti. Ne že bych uvažovala, že si Willa vezmu a budu s ním mít děti – i když mě to napadlo – a ne,

že bych po něčem takovém toužila zrovna teď, jenže to, že šance se rozplynula a já musím začínat znovu od nuly, najít si někoho nového –, to prostě bolí. Vyčerpává mě jen samotná představa, jak mizivou mám šanci, že potkám někoho, koho budu milovat a kdo bude navzdory všemu, všem mým vadám a rannímu zápachu z úst, milovat mě.

Vymačkám lžičkou čajový pytlík, zahodím ho do bioodpadu, se-
třu linku a smířená se staropanenským životem si odnesu čaj pro
jednoho zpátky do obýváku.

„Ozval se ti mobil,“ oznámí mi táta, jako by to bylo poprvé, co
slyšel pípnout nebo zabzučet mobil. Rozvalím se do křesla a přečtu
si novou zprávu.

Jsem povinen platit jen do konce roku, kdy vyprší smlouva.

Nevěřičně na tu esemesku hledím, mám sama na sebe zlost za to, že
jsem všechno papírování ohledně bytu nechávala na Willovi. Víím,
že až ty dva měsíce vyprší, nemůžu nic dělat.

„Hajzl,“ ulevím si, vypnu mobil a zabořím se do křesla.

5.

„Hrůzák Freddy,“ špitneme s Astrid jednohlasně, když to před obchodem zarachotí. Freddy, jenž se vzhledem, šarmem a dechem podobá mladému strýčkovi Festerovi, otevírá zadní rolovací dvířka svojí dodávky a přiváží tak jako každé pondělí ráno panu Loveovi, našemu agorafobnímu šéfovi, který bydlí v bytě nad knihkupectvím, balíček v hnědém papíře.

„Další porno?“ přemítá Astrid. Předstírám, že mám husí kůži. Freddy udělá pár kroků k černým vstupním dveřím pana Lovea a zmáčkne zvonek.

Když zazvoní podruhé, o něco málo silněji a déle, slyšíme, jak pan Love schází dolů po schodech a metodicky odemyká zámky, za nimiž je ve svém bytě zabarikádovaný. Slyšíme tiché mumlání, zatímco s ním Freddy tlachá skrz skulinu ve dveřích. Dveře se zavírají, zámky se znovu zamykají, pan Love se vrací nahoru. Freddy odjíždí.

Po třiceti minutách zavrčí počítač.

„Čas na Skype,“ zatrylkuje Astrid.

Zaujmeme místa u pultu – Astrid za pokladnou, já proti ní – a připravíme se na každotýdenní hovor s panem Lovem, který s okolním světem komunikuje jedině přes Skype. Ani jedna jsme se s ním osobně nesetkaly. Celé to probíhá vždycky stejně: on nám sdělí, co po nás chce, oznámí nám, kdy nám bude na účet převedena mzda, a pak se zeptá, zda máme nějaké dotazy.

„Máme letos nějaký rozpočet na výzdobu před Díkůvzdáním?“ zajímá Astrid, když projdeme úkoly na celý týden.

Astrid Den díkůvzdání miluje. Loni se úplně zbláznila do dýní – dýňový koláč, dýňové cukrovinky, dýně tolika tvarů a velikostí, jaké dokázala sehnat, ale pan Love odmítl pustit chlup, a tak jsme se omezily na pár vlastnoručně vyřezaných dýní na vlastní náklady.

Letošní rok se nese ve znamení krocana; Astrid si vzala do hlavy, že pořídí velikého plyšového krocana, kterého našla na eBay.

„Ne,“ opáčí pan Love svým afektovaným hlasem a vyfoukne kroužek cigaretového kouře z woodbinky přímo do monitoru; kouří tolik, že cigaretový zápach proniká podlahou až do obchodu. Dívá se přitom přímo do kamery. Jeho ustupující, chomáčkované šedivé vlasy a hubený povýšenecký obličej s šedým zákalem v očích ve mně vždycky vyvolají představu zchátralého venkovského zámečku s pavučinami v oknech.

Poté, co je Astridin nápad zamítnut, nastává okamžik, v němž pan Love obvykle pronese „zpátky do práce“, ale dnes na okamžik zaváhá a dodá:

„Musíme šetřit.“

Nervózně se na sebe s Astrid podíváme a stočíme pohled zpátky k monitoru.

„Začneme tím, že objednáme méně zboží, budeme vypínat topení a šetřit elektřinou,“ vyjmenuje pan Love. „Přestaňte používat kávovar stejně jako mikrovlnnou troubu. Žádné pouštění hudby. Nepotřebujeme víc než světlo a prodejní pult.“

Za celou dobu, co v knihkupectví pracujeme, nebylo ani jednou ziskové, ale pan Love si z toho podle všeho nikdy nedělal těžkou hlavu. S Astrid jsme se domnívaly, že se mu v osmdesátých a devadesátých letech dařilo dost na to, aby mohl odejít do důchodu. Myslely jsme, že i když běžná knihkupectví poznamenal nástup internetu, osobních příjmů pana Lovea se to nijak nedotklo. Očividně jsme byly na omylu.

„Upletu bezprstové rukavice,“ navrhně Astrid v žertu, což panu Loveovi uniká.

„Dobře,“ přikývne.

„A já přinesu vaječný koňak a dýňovou polévku v termosce.“

„Můžeme si zazpívat vlastní hity na podzimní notu,“ zahihňá se Astrid, když se pan Love zvedne a nastaví nám hubené slabiny. Když si povytáhne staříčké růžové manšestráky a utáhne pásek, odvrátíme pohled.

„Velmi rozumné. Zpátky do práce.“

„Houby,“ utrousím, když pan Love zmizí, a zamírím i přes jeho jasné instrukce přímo ke kávovaru. „Myslíš, že jsou ohrožená i naše místa?“

„Pochybuju,“ utrousí Astrid a vrátí se do hlavní části obchodu, v němž je k mání všechno od bestsellerů přes komiksy a grafické romány až po beletrii a poezii. Stojí tam tři stoly, jeden pro bestsellery, druhý pro životopisy a třetí pro sezónní tituly, na němž jsou právě vystaveny knihy o Halloweenu a Guy Fawkesovi – všechno od *Neobyčejných dýní* po *Kapesního průvodce táboráky*.

„Brýtro,“ zahlaholí Doreen, jedna z našich pravidelných zákaznic. Zavře za sebou s vrznutím dveře, shodí ze zad batoh, obří zavazadlo s malým zvonečkem, který cinká, kdykoliv se hne, a vykasá si přes macatou zadnici šortky barvy khaki, které nosí v zimě v létě. Chvíli se přehrabuje v ledvince, jež jí ztěžka visí u pasu, a vytáhne z ní balíček sýrových křupek – základ svojí stravy – a nakonec se uvelebí u pultu, odkud se s největší pravděpodobností po celý zbytek dne nehne.

„Jak se vede?“ zeptá se silným skotským přízvukem a potáhne si kšiltovku, která jí halí ostříhané vlasy.

„Pan Love chce šetřit,“ oznámím a uvařím kávu i pro ni, pak kávovar důkladně očistím.

„No dyť, vobchod je v mizernym stavu,“ přikývne beze stopy spoluzodpovědnosti – naše zisky víceméně propíjí a zřídka kdy si něco koupí.

„Když to ještě ved von se svou paní, dveře se tu netrhly, ale pak jeho fotřík natáh bačkory a nic po sobě nenechal, ani vindru. Když ho vopustila žena, vzdal to. Kdo ví, kdy naposledy vyšel z toho svého bytu.“

„Byl jeho otec bohatý?“ ptám se a přitáhnu si k ní stoličku.

„Jo, nákej lord Hogofogo. Nevim. Jo, a lidi říkali, že paní Loveová utekla s jiným, i když já sem slyšela, že utekla s jinou. Bejt lesbička tehdá nebyl žádnej med, ne jako dneska.“

„Jasně,“ přikývnu a dusím se smíchy.

„Jak je to dávno?“ ptá se Astrid a přidá se k nám.

Doreen pokrčí rameny. „Dvacet let?“

„To je celou dobu zavřený tam nahoře?“ zadívám se nechápavě na strop.

„Jo,“ potáhne Doreen nosem. „Než jste se tu vobjevily vy dvě, s vobchodem to šlo vod desíti k pěti.“

Astrid nastoupila před čtyřmi lety s čerstvou zkušeností z Jakarty, kde učila děti anglicky, plná elánu a rozhodnutá proměnit krám v prosperující podnik. Já jsem se k ní přidala o rok později na částečný úvazek, když jsem si uvědomila, že se v dohledné době jako scenáristka neuživím. S tím zanedbatelným rozpočtem děláme, co můžeme, ale kvůli nedostatku spolupráce ze strany pana Lovea je to předem prohraná bitva.

„Nehodlám přihlížet zavření dalšího nezávislého knihkupectví, zvláště ne toho, které mi platí hypotéku,“ prohlásí Astrid nevzrušeně, ale vím, že má obavy: obtáčí si vlasy kolem ukazováčku, což dělává, když ji něco trápí.

Kdyby měla peníze, nabídla by panu Loveovi, že obchod koupí, tolik se jí líbí představa vlastního knihkupectví. Proměnila by ho v ještě něco lepšího, než byl Krámek za rohem Kathleen Kellyové ve filmu *Láska přes internet*. Ale vzhledem k tomu, že si s Aidanem nedávno pořídili obrovský řadový dům „vhodný k realizaci vlastních představ o bydlení“ ve Streathamu, čemuž odpovídá i výše jejich hypotéky, se to nikdy nestane.

„Musíme vymyslet nějaký akční plán s cílem přilákat víc zákazníků,“ navrhone Astrid. „Každý den něco nového, co by nás ale nestálo ani vindru.“

„Mohla bych jednou týdně vést seminář tvůrčího psaní. Lidé by tu pak zůstali a něco si koupili,“ nadhodím, když se otevrou dveře a vchází další z našich pravidelných návštěvnic, známá jen pod přezdívkou „Mimoňka“.

„Dobré ráno,“ přivítám ji.

Cosi nesouvisle zamumlá na pozdrav do jedné ze špinavých krajových rukaviček a odcupitá do středu obchodu mezi naučnou literaturu z oblasti architektury, umění, vaření, řemesel, zahradničení, zdraví, bydlení a domova, fotografování a tak podobně. V bezpečnostním zrcadle vidím, jak přejíždí prsty po hřbetech botanických příruček a přitom si žužlá dlouhé, splepené šedivé vlasy, které páchnou jako mokrý pes.

„Když tu bude zima, nikdo se tu dlouho nezdrží,“ namítne Astrid, roztáhne si na pulť velký papír, podá mi popisovač a začne psát.

„Tak budeme nabízet kávu zdarma,“ navrhu. Doreen zvedne hrníček a připije na to.

„Nezapomeň, že kávovar máme zakázaný. Kromě toho by to přilákalo všechny pobudy z okolí.“ Doreen vrhne významný pohled na Mimoňku v zrcadle. Astrid povytáhne směrem ke mně obočí. Já mám co dělat, abych nevyprskla kávu.

„Co takhle nabídnout kávu zdarma ke každé třetí zakoupené knize? Pan Love se nedozví, že kávovar používáme, a až mu ukážeme, že to vynáší, nebude nic namítat.“

„Jako ty věrnostní karty, co maj v kavárně Nero's?“ ptá se Doreen.

„Přesně tak,“ přitakám a divím se, že navštívuje i místa, kde není káva zdarma.

„To se mi líbí,“ říká Astrid a připiše to do seznamu. „Co ještě?“

Chvilí sedíme a přemýšlíme, přitom se pustíme do Astridiných domácích muffinů s karamelizovanými jablky a skořicí. Doreen se dál láduje sýrovými křupkami.

„Hodilo by se nám nějaké sezení pro zákazníky,“ poznamenám a sobecky si představuju nějakou pěknou pohodlnou pohovku, na které bych mohla psát, když tu nikdo nebude. „V těch nejlepších knihkupectvích mají vždycky kanape.“

„To je suprovej nápad,“ míní Doreen. Při představě, že se na něm rozvaluje od rána do večera Doreen, už to tak lákavě nevypadá.

„Příliš drahé,“ namítne Astrid.

„A co využít darování v rámci *freecycle*?“

Astrid si to načmárá, zrovna když Mimoňka posbírání tučet igelitek, které má vždycky s sebou, bez poděkování vyjde ze dveří a zamíří do krámu s laciným zbožím „Všechno za libru“. Natáhnu se pro osvěžovač a několikrát ho zmáčknou.

„Musíme vylepšit výlohu,“ zdůrazní Astrid a připíše do seznamu pravidelný čtenářský kroužek a hudební večery. „Možná taky pořídít nějakou pěknou tabuli, na které bychom inzerovaly blížící se události, například autogramiády.“

„To by šlo,“ souhlasím a v duchu přemítám, kdo by asi tak chtěl propagovat své dílo v téhle kobce.

„Mohly byste taky uspořádat něco pro caparty,“ navrhnou Doreen.

„To je pravda,“ přikývnu a zadívám se do malé zadní místnosti, kde máme dětské oddělení: opuštěné a nehostinné s modrým stolem a židličkou z Ikea a krabicí hraček, které nám věnoval dobročinný obchod přes ulici. Děti se tu vyskytují jen zcela výjimečně. Na stole uprostřed je vystavený můj výběr knih o čarodějnicích a čarodějích čítající: *Pokoj na koštěti*, *Čarodějnicki Winnie*, *Čarodějky* a *Meg a Mog*. Strašně ráda bych to tu vyzdobila netopýry, pavučinami, dýněmi a duchy, ale na ozdoby prostě nejsou peníze.

Po další diskusi, odchodu Doreen a dalším sněženém muffinu náš seznam zahrnuje:

- *Pohádkové čtení pro děti*
- *Ranní káva pro seniory*
- *Společenské události*
- *Terapie četbou*

„A co třeba výměnný obchod, v jehož rámci si lidé můžou vyměnit krabici starých knih za jednu novou? Mohly bychom založit oddělení knih z druhé ruky, kde by bylo všechno za libru. Lidé by si třeba přišli pro laciné čtení, a nakonec by odešli s něčím úplně jiným.“

„Prima,“ zaraduju se, když se s vrznutím otevřou dveře.

„Moje řeč,“ pronese lehkým newcastleovským přízvukem Aidan, jenž právě dorazil po dvacetiminutové jízdě metrem, aby s Astrid strávil dvacetiminutovou polední pauzu. Sundá si vlněnou čepici a kožené rukavice, políbí Astrid a posadí se vedle ní k pultu s úsměvem na rtech a rukou na jejím stehně.

Nikdy mě nepřestane udivovat, že Aidan ani po dvouletém manželství nepřestal po Astrid toužit, přestože se znají skoro dvacet let. Měli se rádi už jako děti, zamilovali se do sebe navzdory akné, laboratorním ochranným brýlím a smradlavým teniskám.

„Jak bylo v práci?“ zeptám se.

„Ušlo to,“ odpoví a vysmrká si svůj dlouhý, řecký nos, jenž mu sedí v pihovatém hranatém obličejí. Tváře má zrudlé zimou. „Dobrá šrumec.“

Aidan je jako Chandler z *Přátel*: krapet nudný, abych byla upřímná, ale neuvěřitelně sympatický; navíc nikdo z jeho kamarádů, stejně jako u Chandlera, netuší, co vlastně dělá. Víme, že to nějak souvisí s čísly, počítači a vládou, ale celé je to tak trochu v mlze. Co my víme, klidně by mohl být tajný agent. Zdá se, že v tom nemá dokonce jasno ani Astrid. Podle zasněného výrazu, který Aidan často mívá v obličejí, mi někdy vrtá hlavou, jestli to vůbec ví on sám.

„Copak máte za lubem, holky?“ ptá se a strká si kapesník do kapsy.

„Snažíme se vymyslet, jak tohle místo uvrtat do jednadvacátého století,“ opáčí Astrid. „Pan Love se rozhodl šetřit.“

„A je jda,“ řekne Aidan a natáhne se pro ubrousek a muffin.

„Vlastně, Aidane,“ dostanu najednou nápad a smetu si z klína drobky, „mohl bys nám pomoci.“

„Vážně?“ ptá se Astrid a moc tomu nevěří.

„Potřebujeme přece webovou stránku, že?“ odpovím jí otázkou. Astrid přikývne. „A profil na Facebooku a na Twitteru, nebo jak se to jmenuje. S tím bys nám mohl pomoci, Aidane, ne?“

„Tak mohl?“ dožaduje se Astrid.

„Jasně,“ přikývne Aidan. Tohle je na něm úžasné, bez ohledu na to, kolik má vlastní práce, vždycky si najde čas na pomoc druhým.

„Super!“ zaraduju se a Astrid se nakloní pro hubičku, kterou však Aidan promění v pořádné pomazlení.

„Nech toho,“ odhání ho Astrid se smíchem.

„Včera večer jsem viděl Willa,“ pronese Aidan ledabyle a otevře si s uspokojivým lupnutím kovu a zasyčením plechovku limonády.

„Nině je to fuk,“ odsekne Astrid.

Nepřesvědčivě pokrčím rameny a připomenu si, že neděle je pánský večer, kdy spolu Aidan, Will a Ed chodí do hospody. Tradiice, která vznikla, když ještě studovali na univerzitě a bydleli v jednom podnájmu ve Stockwellu – kde se kouřilo příliš mnoho trávy, zřídka se mylo nádobí a kluci vstávali po poledni. Na jednom z těch nedělních tahů, dřív než se z nich staly čistě pánské jízdy, jsem potkala Willa – Astrid mě přivlekla s sebou, abych jí dělala společnost.

Štve mě, že tam Will byl, že se vláčel až z Lutonu jen kvůli pivu s kamarády. Znamená to, že je v pohodě, a já nechci, aby byl v pohodě. Chci, aby litoval svého rozhodnutí, chci, aby se ke mně chtěl vrátit, abych mu mohla ublížit stejně, jako ublížil on mně.

„Jo,“ dodá Aidan a chytí do pusy pěnu, která vyletěla z plechovky. „A chtěl, abych tě pozdravoval, kdybych tě viděl. Takže vyřizuju pozdrav,“ dodá a mávne na mě.

„Jsem ráda, když vím, že život jde dál i beze mě.“

„Debil,“ utrousí Astrid.

„Kretén,“ přísadím si. „Jestli to tady zkrachuje a já kvůli němu nebudu moct platit nájem, budu úplně v pytli.“

„Nezapomínej, jak budeš bohatá, až prodáš scénář,“ připomene mi Astrid. „Odstěhuješ se z téhle ubohé díry a budeš si užívat ve svém newyorském domě z hnědého pískovce.“

„Haha,“ zasměju se, přeju si, aby to byla pravda, a vím, že je načase, abych pohnula s tím koncem.

6.

„Trošku víc doprava,“ naviguje mě Astrid, když se snažím pověsit nad krb pozlacené zrcadlo, které jsme právě přitáhly z trhu v Portobellu.

„Sem?“

„To je ono,“ dodá spokojeně.

Poodstoupím, abych se podívala. Vypadá to skvěle. Už žádná zející díra, žádné stopy po oprýskané barvě, jen překrásné zrcadlo, v němž se odráží moje nově vycíděná kuchyně – pořádně jsem vydrhla skříňky v lince, takže vypadají skoro jako nové, a Willovy lajdácké fleky z vaření jsou ty tam. Astrid mi koupila truhlík na bylinky, Narissa mi věnovala svůj „starý“ kávovar, který se jí „barevně nehodil“ (přísahám, že ho v životě nepoužila). Na vyleštěné bílé kachličky jsem si pověsila kuchyňské náčiní. Žlutý litinový hrnec značky Le Creuset, který jsem loni dostala od našich k narozeninám, jsem postavila na sporák spíš na ozdobu než jako kus nádobí určený k použití.

„Zase to tu začíná vypadat jako doma,“ zhodnotí Astrid a přisune tenkou skleněnou vázičku, která stojí nalevo od té baculaté keramické, blíž k zrcadlu.

„Škoda, že tu nebudu moct zůstat,“ povzdechnu si a rovnám knihy a dévédéčka tak, jak mě to Astrid naučila: vkládám mezi ně fotky a vázy a střídavě je stavím a pokládám. Přidám věci, které se Willovi nikdy nelíbily: keramické růže a porcelánovou krabičku na tretky, kterou mi před smrtí věnovala babička, a tři myšky ze slonoviny, které měli babička s dědečkem nad krbem a děda je vždycky hladil pro štěstí.

„To zvládneš,“ ujistí mě Astrid.

„Úspory mi vystačí jen do konce roku, pak přijde pá pá Brixtone nebo vítej druhá práce.“

„Na to nedojde.“

„Víš to jistě?“ zavolám z chodby, kde ukládám svou sbírku deštníků do mosazného stojanu ve tvaru převráceného deštníku, který jsme s Astrid sehnaly za pětku. Se zalíbením si prohlížím bílé zrcadlo s patinou nad stolkem, africké květináče, kapradinu a čtyři vysoké, hubené sošky (Astrid tvrdí, že jsou to afričtí pasáci koz, podle mě spíš nějaké vúdú panenky), které mi koupila na trhu.

„Najdou se i jiné možnosti.“

„Aha, myslíš třeba tu se spolubydlícím, jak navrhoval Will?“ opáčím, vytahuju se na špičky a snažím se dosáhnout pérovým oprašovačem do nejdlehlějšího koutu chodby, abych smetla pavučinu, která je tam odnepaměti.

„Měla jsem spíš na mysli tvoje rodiče,“ říká Astrid nesměle.

„Obě dobře víme, že to se nikdy nestane. Raději budu spát pod mostem, než abych se nastěhovala zpátky k našim!“

„Dobře,“ odpoví Astrid a očividně si myslí, že jsem pitomá. Má pro moje rodiče odjakživa zvláštní slabost. Táta se s Astridinou mámou, Anke, seznámil v práci; učil zeměpis, ona výtvarku a od té doby se spolu přátelí.

Astrid mi podá nový hrnek s nápisem Penguin, náhradníka za vyhozenou dvojici *Pana* a *Paní*, a posadí se na pohovku, kterou vystlala polštářky a dekami.

„Můžu ti dát v obchodě víc hodin. Blíží se Vánoce, takže pomoc uvítám.“

„Díky, Astrid,“ sednu si vedle ní. Popíjím čaj a položím si nohy na konferenční stolek.

„Jak jsi daleko s tím scénářem?“

„Už týden s tím koncem přešlapuju na místě. Potřebuju pomoc,“ přiznám a natáhnu se pro kus koláče Battenberg.

„Můžeme to probrat.“

„Konec musí být šťastný, jenže obě verze, které jsem zatím vymyslela, mají do šťastného konce daleko.“

„To mi vysvětlí,“ ponouká mě a svírá v dlaních hrnek s horkým čajem.

„To, že si Truman vezme Annu poté, co zjistí, že se Harry znovu rozvádí, by bylo opravdu křečovitě,“ spustím a vysvětlím, že Truman je příliš velký pesimista, než aby uzavřel manželství, jež je statisticky stejně odsouzené k zániku. Má spočítáno, že vzhledem k tomu, že jeho otec je *tříkrát* rozvedený, má i on víc než pětisetnásobně vyšší šanci, že se taky rozvede, než někdo z úplného manželství.

„Je snad Trumanova postava vytesaná do kamene?“ namítne Astrid a vybere si z talíře s koláči ořechové brownie.

„To asi ne.“

„Tak ho změň,“ dodá, jako by bylo to nejlehčí na světě.

Zatímco si vychutnávám kousek marcipánového dortu s meruňkovým džemem, v hlavě se mi zrodí myšlenka.

„Víš, možná máš pravdu. Možná jsem Trumana stvořila příliš podle vzoru Harryho; je strašně pesimistický a svázaný statistickými a všechno hrozně prožívá, ale je taky synem Sally. Když zdědí víc jejího optimismu, bude se stavět pozitivněji i ke svatbě s Annou a k tomu, že jim to vydrží.“

„To dává smysl,“ přikývne Astrid, když otevřu svůj laptop a v něm soubor s nástinem postav, abych Trumana vylepšila.

„A co se ti nezdá na Harrym a na Sally?“

„Nemůžu je nechat, aby se znovu vzali, když Nora Ephronová byla předně proti tomu, aby se vůbec brali. Co mám dělat?“ zoufám si. „Nechat je rozvedené se z komerčního hlediska rovná sebevraždě.“

„Tak jim vystroj svatbu. Vždycky se to dá změnit.“

„Asi jo.“

„Dáš si ještě čaj?“ nabídne mi Astrid.

Roztržitě přikývnu, stále ponořená v myšlenkách.

Než jsem si odskočila na záchod a vrátila se zpátky, Astrid uvařila další konvici čaje a doplnila výběr koláčků na konferenčním stole. Než spořádám půlku koláče Bakewell, něco mě napadne.

„Myslím, že jsem si právě vzpomněla na něco v režijních poznámkách, co by mohlo konec s Harrym a Sally vyřešit,“ vyhrknu.

Natáhnu se pro laptop a pustím film *Když Harry potkal Sally*, který mám uložený na pevném disku. Zběžně ho proletím až na poslední kapitolu s komentářem režiséra a poslouchám, jak Rob Reiner vypráví, že konec několikrát změnili.

„Máš pravdu, konec je důležitý, ale ne rozhodující. Pokud zůstane zachovaná páteř příběhu, pak je podle mě v pohodě, když zvolím takový konec, jaký se mi nejvíc líbí.“

„A ten zní?“

„Harry a Sally zůstanou rozvedení,“ odpovím.

„Ale pořád budou přátelé?“

„Samozřejmě.“

„To nezní špatně,“ poznamená Astrid a já si prolupu prsty.

„Myslíš si, že neumím naložit se svým talentem?“ zeptám se, jako by Will byl s námi v pokoji, a začnu fukat do klávesnice. „Tak já ti něco ukážu, Wille Masterson.“

DĚJSTVÍ TŘETÍ - NÁSLEDUJÍCÍ DEN

Po návratu: Scházejí se svatebčané.

Truman a Harry se Sally se ještě nevrátili, George sděluje Anně, že Truman vzal roha.

Anna je zdrcená. Jules se jí snaží utěšit, ale George ji odláká, aby se usmířili.

Přicházejí Truman, Harry a Sally.

Anna se do Trumana slovně pustí. Truman zaničeně promluví o tom, jak moc ji zbožňuje. Anna mu odpouští. Harry a Sally souhlasí, že je svatební víkend sblížil, a dohodnou se, že budou znovu přátelé.

Koná se svatba.

Film končí scénou, v níž Harry a Sally přihlížejí svatební hostině jako přátelé.

„Co na to říkáš?“ ptám se.

„Je to skvělé,“ odpoví Astrid a čte mi přes rameno. „Co se odehraje v poslední scéně?“

„Uvidíme.“

ZVUK POZVOLNA ZESILUJE:

Ext: pozadí svatební hostiny, nevěsta a ženich tančí v těsném objetí.

Harry a Sally stojí vedle sebe a pozorují šťastnou událost.

HARRY

(suše)

A je to tady, další šťastný konec.

Sally po něm vrhne podezíravý pohled.

HARRY

(pokr.)

Co je?

SALLY

Tohle se ti vůbec nepodobá.

HARRY

Co se mi nepodobá?

SALLY

Takhle sršet optimismem.

HARRY

Co ti mám říct? S věkem jsem vyměkl, tak jako ty.